

Σχετικά με το να μην απελπιζόμαστε (Άγιος Αμφιλόχιος, Επίσκοπος Ικονίου)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Ιανουαρίου 31, 2019

Τέτοια έλεγε, και όταν έβγαινε από την εκκλησία έπεφτε πάλι στον βούρκο. Όμως και πάλι **δέν απελπιζόταν για τη σωτηρία του, αλλά από την άμαρτία ξαναγύριζε στην εκκλησία** και έλεγε τά παρόμοια προς τόν φιλάνθρωπο Κύριο και Θεό: «Έσένα, Κύριε, βάζω έγγυητή, ότι από εδώ και πέρα δέν θά ξανακάνω αυτή την άμαρτία· μόνο, αγαθέ, συγχώρησέ μου όσες άμαρτίες σου έκανα από την αρχή μέχρι τώρα». Και αφού έδινε αυτές τίς φοβερές ύποσχέσεις, πάλι γύριζε στή βαριά άμαρτία του. Και έβλεπε κανείς τή γλυκύτατη φιλανθρωπία και τήν άπειρη αγαθότητα του Θεού νά άνέχεται καθημερινά και νά ύπομένει τήν άδιόρθωτη και βαριά παράβαση και τήν άχαριστία του άδελφού και νά θέλει από πολλή εύσπλαχνία τή μετάνοιά του και τήν όριστική έπιστροφή του. Γιατί αυτό δέν γινόταν για ένα, δύο ή τρία χρόνια, αλλά για δέκα και περισσότερο.

Βλέπετε άδελφοί, τήν άμετρη άνοχή και τήν άπειρη φιλανθρωπία του Κυρίου; Πώς κάθε φορά δείχνει μακροθυμία και καλοσύνη, ύπομένοντας τίς βαριές άνομίες και άμαρτίες μας; Γιατί αυτό πού συγκλονίζει και προκαλεί θαυμασμό σχετικά μέ τήν πλούσια εύσπλαχνία του Θεού είναι ότι ο άδελφός, ενώ ύποσχόταν και συμφωνούσε νά μήν ξανακάνει τήν άμαρτία, αποδεικνυόταν ψεύτης.

Μία μέρα λοιπόν, καθώς γινόταν αυτό, ο άδελφός, αφού έκανε τήν άμαρτία, πήγε τρέχοντας στην εκκλησία, θρηνώντας και στενάζοντας και κλαίγοντας και βιάζοντας τήν εύσπλαχνία του αγαθού Θεού νά τόν λυπηθεϊ και νά τόν γλυτώσει από τόν βούρκο τής άσωτείας. Καθώς λοιπόν ο άδελφός παρακαλούσε τόν φιλάνθρωπο Θεό, ο αρχέκακος διάβολος, ή καταστροφή των ψυχών μας, είδε ότι τίποτε δέν κάνει, αλλά όσο αυτός έραβε μέ τήν άμαρτία, ο άδελφός τά ξήλωνε μέ τή μετάνοια. Μέ θράσος λοιπόν του παρουσιάστηκε φανερά και, στρέφοντας τό πρόσωπό του προς τή σεβάσμια εικόνα του Κυρίου μας Ίησου Χριστού, κραύγαζε και έλεγε: «Τί θά γίνει μ' έμας τούς δύο, Ίησου Χριστέ; Η άπειρη συμπάθειά σου μέ νικᾷ και μέ ρίχνει κάτω, καθώς δέχεσαι αυτόν τόν πόρνο, τόν άσωτο, πού κάθε μέρα σου λέει ψέματα και δέν

λογαριάζει την εξουσία σου. Γιατί λοιπόν δέν τόν καῖς, ἀλλά μακροθυμεῖς καί τόν ἀνέχεσαι; Ἐσύ πρόκειται νά δικάσεις τοῦ μοιχοῦς καί τούς πόρνους καί νά ἐξολοθρεύσεις ὅλους τούς ἀμαρτωλοῦς. Πράγματι, δέν εἶσαι δίκαιος κριτής, ἀλλά ὅπου νομίζει ἡ ἐξουσία σου, κρίνεις ἄδικα καί παραβλέπεις. Ἐμένα, γιά τή μικρή παράβαση τῆς ὑπερηφάνειας, μέ ἔριξες ἀπό τόν οὐρανό κάτω· καί αὐτός εἶναι ψεύτης καί πόρνος καί ἄσωτος, καί ἐπειδή πέφτει μπροστά σου, τοῦ χαρίζεις ἀτάραχος τήν εὐμένειά σου. Γιατί λοιπόν σέ λένε δίκαιο κριτή; Ὅπως βλέπω, καί ἐσύ χαρίζεσαι σέ πρόσωπα ἀπό τήν πολλή σου ἀγαθότητα καί παραβλέπεις τό δίκαιο». Καί αὐτά ὁ διάβολος τά ἔλεγε πνιγμένος ἀπό τήν πολλή πίκρα του καί βγάζοντας φλόγες καί καπνό ἀπό τά ρουθούνια του.

Ἀφοῦ τά εἶπε αὐτά ὁ διάβολος, σώπασε· καί ἀμέσως ἀκούστηκε μία φωνή σάν ἀπό τό ἅγιο βῆμα νά λέει: «Παμπόνηρε καί ὀλέθριε δράκοντα, δέν χόρτασε ἡ κακία σου πού κατάπιες ὅλο τόν κόσμο, ἀλλά καί αὐτόν πού κατέφυγε στό ἄπειρο ἔλεος τῆς εὐσπλαχνίας μου πασχίζεις νά τόν ἀρπάξεις καί νά τόν καταπιεῖς; **Ἔχεις νά παρουσιάσεις ἀμαρτήματα τόσα πού νά ζυγίζουν βαρύτερα ἀπό τό πολύτιμο αἷμα πού ἔχυσαι γι' αὐτόν ἐπάνω στόν σταυρό; Μάθε ὅτι ἡ σταύρωση καί ὁ θάνατός μου συγχώρησαν τίς ἀμαρτίες του**. Καί ἐσύ βέβαια, ὅταν αὐτός πηγαίνει στήν ἀμαρτία, δέν τόν διώχνεις, ἀλλά τόν δέχεσαι μέ χαρά καί δέν τόν ἀποστρέφεις, οὔτε τόν ἐμποδίζεις, γιατί ἐλπίζεις νά τόν κερδίσεις. Ἐγώ λοιπόν, πού εἶμαι τέτοιος σπλαχνικός καί φιλόανθρωπος, πού ἔδωσα ἐντολή στόν κορυφαῖο μου ἀπόστολο Πέτρο νά συγχωρεῖ ὡς ἐβδομήντα φορές καί ἐπτά αὐτόν πού ἀμαρτάνει καθημερινά, ἄραγε δέν θά συγχωρήσω καί δέν θά τόν σπλαχνιστώ; Ναί, σοῦ λέω· καί **ἐπειδή καταφεύγει σ' ἐμένα, δέν θά τόν ἀποστραφῶ**, ὥσπου νά τόν πάρω δικό μου· γιατί ἐγώ γιά τούς ἀμαρτωλοῦς σταυρώθηκα καί γι' αὐτούς ἄπλωσα τά ἄχραντα χέρια μου, ἔτσι ὥστε **ὅποιος θέλει νά σωθεῖ, νά καταφεύγει σ' ἐμένα καί νά σώζεται**. Κανέναν δέν ἀποστρέφομαι οὔτε διώχνω· **ἀκόμη καί μύριες φορές τή μέρα νά ἀμαρτήσῃ κάποιος καί μύριες φορές νά ἔρθῃ σ' ἐμένα, δέν θά φύγει λυπημένος. Γιατί δέν ἦρθα νά καλέσω σέ μετάνοια τούς ἐνάρετους ἀλλά τούς ἀμαρτωλοῦς**».

Μόλις ἀκούστηκαν αὐτά τά λόγια, ὁ διάβολος ἔμεινε στή θέση του τρέμοντας, χωρίς νά μπορεῖ νά φύγει. Καί ἀκούστηκε πάλι ἡ φωνή: «Ἄκουσε, ἀπατεώνα, καί σχετικά μέ αὐτό πού εἶπες, ὅτι δηλαδή εἶμαι ἄδικος. Γιατί ἐγώ εἶμαι δίκαιος σέ ὅλους, καί **σέ ὅποια κατάσταση βρῶ κάποιον, σύμφωνα μέ αὐτή τόν κρίνω**. Δές, λοιπόν· αὐτόν τόν βρῆκα τώρα σέ μετάνοια καί ἐπιστροφή, πεσμένο μπροστά στά πόδια μου καί νικητή σου. Θά τόν πάρω λοιπόν καί θά σώσω τήν ψυχή του, **ἐπειδή δέν ἀπελπίστηκε γιά τή σωτηρία του**. Καί ἐσύ, βλέποντας τήν τιμή πού τοῦ κάνω, νά σουβλιστεῖς ἀπό τόν φθόνο σου καί νά καταντροπιαστεῖς».

Καί ὅπως ἦταν ὁ ἀδελφός πεσμένος μπρούμυτα καί θρηνοῦσε, παρέδωσε τήν ψυχή του· καί ἀμέσως ἦρθε ὀργή μεγάλη σάν φωτιά καί ἔπεσε ἐπάνω στόν σατανᾶ καί τόν

κατέκαιγε. Από αυτό λοιπόν ἄς μάθουμε, ἄδελφοί, τὴν **ἄμετρη εὐσπλαχνία καὶ φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ** καὶ πόσο καλὸ Κύριο ἔχουμε, καὶ **ποτέ νὰ μὴν ἀπελπιστοῦμε ἢ νὰ ἀμελήσουμε τὴ σωτηρία μας.**

Κάποιος ἄλλος πάλι πού μετανόησε μετὰ τὴν ἁμαρτία ἀποσύρθηκε στὴν ἠσυχία· συνέβη ὅμως τότε νὰ χτυπήσει σὲ πέτρα καὶ νὰ πληγωθεῖ στό πόδι, καὶ τόσο αἷμα νὰ τρέξει ἀπὸ τὴν πληγὴ, ὥστε νὰ ξεψυχῆσει ἀπὸ τὴν αἱμοραγία. Ἦρθαν λοιπὸν οἱ δαίμονες θέλοντας νὰ πάρουν τὴν ψυχὴ του· καὶ τοὺς λένε οἱ ἄγγελοι: «Κοιτάξτε στὴν πέτρα καὶ δεῖτε τὸ αἷμα του πού ἔχυσε γιὰ τὸν Κύριο». Καὶ μὲ αὐτὸ πού εἶπαν οἱ ἄγγελοι, ἀφέθηκε ἐλεύθερη ἡ ψυχὴ.

Σὲ κάποιον ἀδερφό πού ἔπεσε σὲ ἁμαρτία, παρουσιάστηκε ὁ σατανᾶς καὶ εἶπε: «Δέν εἶσαι χριστιανός». Ὁ ἀδελφός τοῦ ἀποκρίθηκε: «ὅποιος καὶ νὰ εἶμαι, πάντως εἶμαι καλύτερός σου». Ὁ σατανᾶς εἶπε πάλι: «Σοῦ λέω, θά πᾶς στὴν κόλαση». Καὶ ὁ ἀδελφός τοῦ ἀπάντησε: «Δέν εἶσαι ἐσὺ κριτὴς μου οὔτε ὁ Θεός μου». Ἔτσι ὁ σατανᾶς ἔφυγε ἄπρακτος, ἐνῶ ὁ ἀδελφός ἔδειξε εἰλικρινῆ μετάνοια στὸν Θεό καὶ ἔγινε ἄξιος.

Ἐνας ἀδελφός πού εἶχε κυριευθεῖ ἀπὸ λύπη, ρώτησε κάποιον γέροντα: «Τί νὰ κάνω; Οἱ λογισμοί μου λένε ὅτι ἄδικα ἀπαρνήθηκα τὸν κόσμον καὶ ὅτι δέν μπορῶ νὰ σωθῶ». Καὶ ὁ γέροντας ἀποκρίθηκε: «Ἀκόμη καὶ ἂν δέν μπορούμε νὰ μποῦμε στὴ Γῆ τῆς ἐπαγγελίας, μᾶς συμφέρει νὰ ἀφήσουμε τὰ κόκκαλά μας στὴν ἔρημο παρά νὰ γυρίσουμε πίσω στὴ Αἴγυπτο».

Ἄλλος ἀδελφός ρώτησε τὸν ἴδιο γέροντα: «Πάτερ, τί ἐννοεῖ ὁ προφήτης ὅταν λέει: “Δέν ὑπάρχει γι’ αὐτὸ σωτηρία ἀπὸ τὸν Θεό του”;» καὶ ὁ γέροντας εἶπε: «Ἐννοεῖ τοὺς λογισμοὺς τῆς ἀπελπισίας πού σπέρνονται ἀπὸ τοὺς δαίμονες σὲ αὐτὸν πού ἀμάρτησε καὶ τοῦ λένε· “Δέν ὑπάρχει πιά γιὰ σένα σωτηρία ἀπὸ τὸν Θεό”, καὶ προσπαθοῦν νὰ τὸν γκρεμίσουν στὴν ἀπελπισία. Αὐτοὺς πρέπει κανεὶς νὰ τοὺς ἀντιμάχεται λέγοντας· “Καταφύγιό μου εἶναι ὁ Κύριος, καὶ αὐτός θά ἐλευθερώσει ἀπὸ τὴν παγίδα τὰ πόδια μου”».

Κάποιος ἀπὸ τοὺς πατέρες διηγήθηκε ὅτι στὴν Θεσσαλονίκη ὑπῆρχε ἓνα ἀσκητήριον παρθένων. Μία ἀπὸ αὐτές, ἀπὸ ἐνέργεια τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ, ἔφυγε ἀπὸ τὸ μοναστήρι καὶ ἔπεσε σὲ πορνεία, καὶ ἔμεινε στό πάθος αὐτὸ ἀρκετὸ καιρὸ. Κάποτε ὅμως, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ φιλάνθρωπου Θεοῦ, μετανόησε καὶ γύρισε στό κοινόβιό της. Καὶ φτάνοντας μπροστὰ στὴν πύλη, ἔπεσε νεκρή.

Ὁ θάνατός της ἀποκαλύφθηκε σὲ κάποιον ἅγιο, ὁ ὁποῖος εἶδε τοὺς ἁγίους ἀγγέλους πού ἦρθαν νὰ πάρουν τὴν ψυχὴ της, καὶ δαίμονες πού τοὺς ἀκολουθοῦσαν. Στὸν διάλογο πού ἔγινε μεταξὺ τους, οἱ ἅγιοι ἄγγελοι ἔλεγαν ὅτι γύρισε μὲ μετάνοια. Οἱ δαίμονες πάλι ἀντέλεγαν: «Τόσο καιρὸ εἶναι ὑποδουλωμένη σ’ ἐμᾶς καὶ εἶναι δική μας· ἄλλωστε δέν πρόλαβε οὔτε νὰ μπεῖ στό κοινόβιο, καὶ πῶς λέτε ὅτι μετανόησε;»

καί εἶπαν οἱ ἄγγελοι: **«Ἀπό τή στιγμή πού εἶδε ὁ Θεός τήν πρόθεσή της νά ἔχει κλίση στόν σκοπό αὐτό, δέχτηκε τή μετάνοιά της· καί ἡ μετάνοια βέβαια ἦταν στήν ἐξουσία της, λόγω τοῦ σκοποῦ πού ἔβαλε, ἡ ζωή της ὅμως ἦταν στήν ἐξουσία τοῦ Κυρίου τοῦ σύμπαντος».** Μέ τά λόγια αὐτά ντροπιάστηκαν οἱ δαίμονες καί ἔφυγαν. Καί αὐτός πού εἶδε τήν ἀποκάλυψη, τή διηγήθηκε στους παρόντες.

Ὁ ἀββάς Ἀλώνιος εἶπε ὅτι, ἂν θέλει ὁ ἄνθρωπος, μπορεῖ ἀπό τό πρωί ὡς τό βράδι νά φτάσει σέ θεῖα μέτρα.

Ἐνας ἀδελφός ρώτησε τόν ἀββά Μωυσῆ: «Ἐστω ὅτι κάποιος δέρνει τόν δοῦλο του γιά κάποιο σφάλμα πού ἔκανε· τί θά πεῖ ὁ δοῦλος;». Ἀποκρίθηκε ὁ γέροντας: «Ἄν εἶναι δοῦλος καλός, θά πεῖ· “Σπλαχνίσου με ἔσφαλα”». «Δέν λέει τίποτε ἄλλο;» ξαναρώτησε ὁ ἀδελφός. «Τίποτε», ἀπάντησε ὁ γέροντας· «γιατί ἀπό τή στιγμή πού θά ἀναγνωρίσει τό σφάλμα του καί θά πεῖ ὅτι ἔσφαλε, ἀμέσως τόν σπλαχνίζεται ὁ κύριός του».

Κάποιος ἀδελφός εἶπε στόν ἀββά Ποιμένα: «Ἄν πέσω σέ ἀξιοδάκρυτο παράπτωμα, μέ κατατρῶει ὁ λογισμός μου καί μέ κατηγορεῖ πού ἔπεσα». Ὁ γέροντας ἀπάντησε: «Ἄν, τήν ὥρα πού ἄνθρωπος πέσει σέ σφάλμα, πεῖ “ἀμάρτησα”, ἀμέσως παύει ὁ λογισμός».

Κάποιος νέας, πού λεγόταν Ταῖσία, πέθαναν οἱ γονεῖς καί ἔμεινε ὀρφανή. Αὐτή τότε μετέτρεψε τό σπίτι της σέ ξενώνα τῶν πατέρων τῆς Σκήτης καί γιά πολύ καιρό τούς δεχόταν καί τούς φιλοξενοῦσε. Ὅταν ὅμως ξόδεψε ὅσα εἶχε, ἄρχισε νά στερεῖται. Τήν πλησίασαν τότε ἄνθρωποι διεστραμμένοι καί τήν ἔβγαλαν ἀπό τόν καλό δρόμο. Καί ζοῦσε πλέον ἀμαρτωλά,. Ἔτσι πού κατάντησε καί στήν πορνεία.

Ὅταν τό ἔμαθαν οἱ πατέρες, λυπήθηκαν πάρα πολύ καί κάλεσαν τόν ἀββά Ἰωάννη τόν Κολοβό καί τοῦ εἶπαν: «Ἀκούσαμε γιά τήν τάδε ἀδελφή ὅτι ζεῖ στήν ἀμαρτία. Αὐτή, ὅταν μποροῦσε, εἶχε δεῖξει ἀγάπη σ’ ἐμᾶς· ἄς τή βοηθήσουμε καί ἐμεῖς τώρα, ὅπως μποροῦμε. Κάνε λοιπόν τόν κόπο νά πᾶς σέ αὐτήν καί μέ σοφία πού σοῦ ἔδωσε ὁ Θεός, φρόντισε γιά τή διόρθωσή της».

Πῆγε λοιπόν ὁ γέροντας σέ αὐτήν, καί εἶπε στή γριά πού φύλαγε στήν πόρτα: «Πές στήν κυρία σου ὅτι ἦρθα». Ἐκείνη τόν ἔδιωξε λέγοντας: «Ἔσεῖς παλιά τῆς τά φάγατε ὅλα καί τώρα εἶναι φτωχή». Ὁ γέροντας ἐπέμενε: «Πές της, καί θά δεῖ πολύ καλό ἀπό ἐμένα». Ἀνέβηκε λοιπόν ἡ γριά καί ἀνέφερε στή νέα γιά τόν γέροντα. Ἀκούγοντάς την ἐκείνη εἶπε: «Αὐτοί οἱ μοναχοί ὅλο γυρίζουν κατά τήν Ἐρυθρά Θάλασσα καί βρίσκουν μαργαριτάρια». Σπολίστηκε λοιπόν, κάθισε στό κρεβάτι καί εἶπε στή θυρωρό: «Φέρε τον ἐδῶ».

Ὅταν μπῆκε ὁ ἀββάς Ἰωάννης, κάθισε κοντά της καί, κοιτώντας τήν στό πρόσωπο,

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

τῆς εἶπε: «Τί σέ ἔκανε νά ἀπορρίψεις τόν Ἰησοῦ, ὥστε νά φτάσεις σέ αὐτή τήν κατάσταση;» Αὐτή, ἀκούγοντας τά λόγια του, πάγωσε· καί ὁ γέροντας, σκύβοντας τό κεφάλι, ἄρχισε νά κλαίει πικρά. «Ἄββᾶ, γιατί κλαῖς;» τόν ρώτησε. Αὐτός σήκωσε λίγο τό κεφάλι του, καί σκύβοντας πάλι εἶπε: «Βλέπω τόν σατανᾶ νά χορεύει στό πρόσωπό σου, καί πῶς νά μὴν κλάψω;» «Ἐπίσταται μετάνοια, ἄββᾶ;» ρώτησε ἡ κόρη. «Ναί», τῆς εἶπε ὁ γέροντας. Καί ἐκείνη πρόσθεσε: «Πάρε με, ὅπου νομίζεις». «Πᾶμε», εἶπε ὁ γέροντας, καί αὐτή ἀμέσως σηκώθηκε νά τόν ἀκολουθήσει. Ὁ γέροντας παρατήρησε ὅτι δέν ἄφησε καμιά παραγγελία γιά τό σπίτι της καί θαύμασε.

Κοντεύοντας στήν ἔρημο, τοῦς πρόλαβε τό βράδυ. Καί ὁ γέροντας τῆς ἐτοίμασε ἕνα μικρό προσκέφαλο, τό σταύρωσε καί τῆς εἶπε νά κοιμηθεῖ ἐκεῖ. Ἔκανε ἔπειτα καί γιά τόν ἑαυτό του πύον πέρα καί ἀφοῦ τελείωσε τίς προσευχές του πλαγίασε καί αὐτός.

Τά μεσάνυχτα ξύπνησε καί βλέπει κάτι σάν δρόμο ἀπό φῶς νά ξεκινᾶ ἀπό αὐτήν καί νά καταλήγει στόν οὐρανό, καί εἶδε τοῦς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ νά ἀνεβάζουν τήν ψυχή της. Σηκώθηκε, πλησίασε καί τή σκούντηξε μέ τό πόδι. Ὄταν κατάλαβε ὅτι ἦταν νεκρή, γονάτισε μέ τό πρόσωπο στή γῆ καί παρακαλοῦσε τόν Θεό. Καί ἄκουσε μία φωνή νά τοῦ λέει ὅτι ἡ μία ὥρα τῆς μετανοίας της ἔγινε δεκτὴ περισσότερο ἀπό τή μετάνοια πολλῶν ἄλλων, πού διαρκεῖ πολύν καιρό ἀλλά δέν ἔχει θέρμη.

(Πηγή: agiazoni.gr)